

T-397/02. sz. ügy

**Arla Foods AMBA és társai
kontra
az Európai Közösségek Bizottsága**

„1829/2002/EK rendelet – A »feta« eredetmegjelölés bejegyzése –
Törlési kérelem – Kereshetőségi jog – Elfogadhatatlanság”

Az Elsőfokú Bíróság végzése (harmadik tanács), 2005. december 13. . . . II - 5368

A végzés összefoglalása

Megsemmisítés iránti kereset – Természetes vagy jogi személyek – Őket közvetlenül és személyükben érintő jogi aktusok – A földrajzi jelzések és eredetmegjelölések bejegyzéséről szóló rendelet – A feta származási helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban „feta” sajtot előállító vállalkozás keresete – Az első államnak az elnevezés használatára vonatkozó szabályozása – Az Európai Unióban a „feta” sajt jelentős részét előállító vállalkozások – Hatás hiánya – A kereset elfogadhatatlansága

(EK 230. cikk, negyedik bekezdés; 2081/1992 tanácsi rendelet; 1829/2002 bizottsági rendelet)

Elfogadhatatlan a dán feta sajtot előállító termelők által a 2081/92/EGK tanácsi rendelet 17. cikkében megállapított eljárás szerint a földrajzi jelzések és eredetmegjelölések bejegyzéséről szóló 1107/96 rendelet mellékletének módosításáról szóló 1829/2002 rendelet ellen benyújtott megsemmisítés iránti kereset, amennyiben a „feta” elnevezés mint oltalom alatt álló eredetmegjelölés a „Sajtok” és „Görögország” címszavak alatt bejegyzésre került.

Egyrészről ugyanis ezen rendelet az EK 249. cikk második albekezdése értelmében általános hatályú intézkedésnek minősül. A rendelet objektíven meghatározott helyzetekre vonatkozik, és joghatásait absztrakt módon meghatározott személyek kategóriáinak tekintetében fejtí ki.

Ezenkívül a felpereseket a rendelet „feta” sajtot előállító és forgalmazó gazdasági szereplői minőségükben érinti, és többek között azokat érinti, akik termékeiket szintén „feta” vagy „dansk Feta” néven forgalmazták, és akik az oltalom alatt álló „feta” eredetmegjelölés használatához előírt feltételeknek nem felelnek meg, és ennek megfelelően ugyanúgy érintettek, mint az összes többi vállalkozás, amelyeknek termékei nem felelnek meg a szóban forgó közösségi rendelkezések követelményeinek.

Ebben a vonatkozásban a felperesek annak érdekében, hogy olyan különleges helyzetben legyenek, amely igazolja, hogy a megtámadott rendelettel szembeni keresetindítási jogot számukra elismerjék a Közösségen belüli minden más termelővel szemben, nem hivatkozhatnak a dán szabályozásra, amely előírja, hogy az ebben a tagállamban előállított fetát egyértelmű „dán feta” címkével kell ellátni. Egyrészről ugyanis ezen rendelet nem biztosít semmilyen különleges jogot. Másrészről, még ha feltételezzük is, hogy a felperesek rendelkeznek valamely, a nemzeti jog által elismert különleges joggal, egyedileg ezáltal nem érintettek, tekintettel arra, hogy a „dansk Feta” elnevezés nem minősül a 2081/92 rendelettel összhangban oltalom alatt álló eredetmegjelölésnek vagy földrajzi jelzésnek. A védjegyek területén fennálló helyzettel éppen ellentétben, ahol a nemzeti és a közösségi szinten szervezett védelem rendszere egymás mellett létezik, a fenti eredetmegjelölések és földrajzi jelzések csak akkor részesülhetnek oltalomban valamennyi tagállamban, ha az alaprendelettel összhangban közösségi szinten bejegyezték őket.

Ezen felül, még ha feltételezzük is, hogy az említett nemzeti szabályozás minőségtanúsító jelzésnek tekinthető, ez az egyetlen körülmény nem elegendő ahhoz, hogy a felpereseket a dán szabályozás által előírt kötelezettségeknek megfelelő más fetatermelőkhöz képest egyéntse.

Végül a felperesek helyzete nem egyéníthető azáltal, hogy az Európai Unióban a feta sajt jelentős részét ők állítják elő, mivel a puszta tény, hogy valamely vállalkozás a kérdéses piacon nagy részesedéssel rendelkezik, nem elegendő önmagában a megtámadott rendelet által érintett minden más gazdasági szereplőtől való megkülönböztetésre. Ugyanígy az a tény, hogy a felperes egy eredetmegjelölés-bejegyzésről szóló rendelet elfogadásakor olyan helyzetben találja magát,

melyből adódóan a termelési szerkezetét meg kell változtatnia, hogy a rendeletben előírt feltételeknek megfeleljen, nem elegendő ahhoz, hogy egy jogi aktus címzettjéhez hasonló módon egyénítettnek minősüljön.

(vö. 53., 55–56., 61., 63., 67.,
69., 71., 76. pont)